

புணர்ச்சி விதிகள்

1. பூ என்னும் பெயரின் முன் வல்லின முதன்மொழி வந்து புணருமிடத்து அவ்வல்லெழுத்துக்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

எ.கா. பூ + கொடி = பூங்கொடி

வருமொழி முதலில் உள்ள 'க்' என்னும் வல்லின எழுத்துக்கு இனமான 'ங்' என்னும் மெல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்ந்தது.

"பூப்பெயர் முன்இன மென்மையுந் தோன்றும்"

- நன்னூல் -200

மென்மையுந் தோன்றும் என்றதனால் வல்லெழுத்து வருதலும் வழக்கில் உண்டு என்பது பெறப்பட்டது. பூ + கூடை = பூக்கூடை

2. 1. மகர ஈற்றுச் சொற்கள் வருமொழியோடு புணரும்போது மகரம் கெட்டு உயிரீறாய் நின்று உயிர் முதன்மொழியோடு உடம்படுமெய் பெற்றும், வல்லின முதன்மொழியோடு வல்லெழுத்து மிக்கும் புணரும்.

1. சில இடங்களில் வல்லின முதன்மொழியோடு புணரும்போது மகரம் கெடாது. வருமொழியின் வல்லெழுத்திற்கு இனமான மெல்லினமாகத் திரிந்தும் புணரும்.

1. மெல்லின, இடையின முதன்மொழியோடு புணரும்போது மகரம் கெட்டு இயல்பாகப் புணரும்.

மரம் + அடி
மர (வ்+அ) டி = மரவடி
மகரம் கெட்டு உடம்படுமெய் பெற்றுப் புணர்ந்தது.

மரம் + கிளை
க்
மரம் + கிளை = மரக்கிளை

ஈறுகெட்டு வல்லெழுத்து மிக்குப் புணர்ந்தது
பழம் + தின்றான்
ந்
பழம் + தின்றான் = பழந்தின்றான்

நிலைமொழி ஈற்று மகரம் கெட்டு வருமொழி முதலிலுள்ள 'த்' என்னும் வல்லின மெய்க்கு இனமான 'ந்' என்னும் மெல்லின மெய்யாகத் திரிந்து புணர்ந்தது.

மரம் + வேர் = மரவேர்

மகர ஈற்று மொழி இடையின முதன்மொழியோடு புணரும்போது மகரம் கெட்டு இயல்பாகப் புணர்ந்தது.

மரம் + நார் = மரநார்

மகர ஈற்று மொழி மெல்லின முதன்மொழியோடு புணரும்போது மகரம் கெட்டு இயல்பாகப் புணர்ந்தது.

“மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவும் ஆகும்”

- நன்னூல் 219

வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழியீற்று 'ண' கரம் வல்லின முதன்மொழியோடு புணரும்போது 'ட' கரமாகத் திரியும்

மண் + கலம் = மட்கலம்

நிலைமொழியீற்று 'ன' கரம் வல்லின முதன் மொழியோடு புணரும் போது 'ற' கரமாகத் திரியும்.

பொன் + குடம் = பொற்குடம்

“ணனவல் லினம் வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்பும் ஆகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்
கணைத்துமெய் வரிணும் இயல்பா கும்மே”

- நன்னூல் 209

4. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில்:

நிலைமொழியீற்று லகரமும், ளகரமும், வல்லின முதன் மொழியோடு புணரும்போது லகரமாகத் திரியும்; ளகரம் டகரமாகத் திரியும்

எ.கா

கூழல் + கால் = கழற்கால்

கள் + குடம் = கட்டுடம்

நிலைமொழியீற்று லகரமும், ளகரமும் மெல்லின முதன்மொழியோடு புணரும்போது லகரமாகவும் ளகரம் ணகரமாகவும் திரியும்.

எ.கா

சொல் + மாவை = சொன்மாவை

அருள் + மொழி = அருண்மொழி

லளவேற்றுமையிற்றுடவும் அல்வழி
அவற்றோடுறும்வும் வலிவரி னாமெலி
மேலி னணவும் இடைவரின் இயல்பும்
ஆகும் இருவழி யானும் என்ப.

- நன்னூல் 22

5. நிலைமொழி ஈற்றில் ளகரமோ, லகரமோ நின்று வருமொழி முதலில் தகரம் வரின் அது ளகரமாக மாறும்; நகரம் வரின் அது ளகரமாக மாறும்.

எ.கா.

பொன் + தீது = பொன்றீது

கல் + தீது = கற்றீது

பொன் + நன்று = பொன்னன்று

கல் + நன்று = கன்னன்று

நிலை மொழி ஈற்றில் ளகரமோ, ளகரமோ நின்று வருமொழி முதலில் தகரம் வரின் அது டகரமாகவும் நகரம் வரின் அது ளகரமாகவும் மாறும்.

எ.கா.

மண் + தீது = மண்டீது

முள் + தீது = முட்டீது

கண் + நீர் = கண்ணீர்

முள் + நன்று = முண்ணன்று

"எலமுன் றனவும் னளமுன் டணவும்
ஆகும் தநக்கள் ஆயுங் காலே."

- நன்னூல் 237

6. பல என்னும் சொல்முன் பல என்னும் சொல்லும் சில என்னும் சொல்முன் சில என்னும் சொல்லும் வந்து புணரும்போது.

1. இயல்பாகப் புணரும்

பல + பல = பலபல

சில + சில = சிலசில

2. மிக்ருப் புணரும்

பல + பல = பலப்பல

சில + சில = சிலச்சில

3. நிலைமொழி இறுதியிலுள்ள அகரம் கெட எஞ்சி நிற்கும் லகரம் றகரமாகத் திரிந்து புணரும்.

எ.கா

பல + பல

(ல்+அ)

பல் + பல

ல் ற்

பல் + பல = பற்பல

(ல்+அ)

சில + சில

சில் + சில = சிற்சில

4. பல, சில என்னும் சொற்கள் முன் பிற சொற்கள் வந்து புணரின் நிலைமொழி இறுதி அகரம் கெட்டும் புணரும்; கெடாமலும் புணரும்.

(ல்+அ)

பல + பணி = பல்பணி

பல + பணி = பலபணி

(ல்+அ)

சில + வளை = சில் வளை

சில + வளை = சிலவளை

பல சில எனுமிவை தம்முள் தாம்வரின்
'இயல்பும் மிகலும் அகரம் ஏக
லகரம் றகரம் ஆகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற்பம் ஆகலும் உளபிற'